Číslo jednací: 54Co 132/2014 - 264

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Daniely Benešové a soudců Mgr. Richarda Tomana a JUDr. Čestmíra Slaného ve věci žalobkyně: **Městská část Praha 9**, se sídlem Praha 9, Sokolovská 324/14, IČ: 00 06 38 94, zastoupená JUDr. Petrem Haluzou, advokátem se sídlem Praha 9, Drahobejlova 41, proti žalovanému: **STAROREAL spol. s r.o.**, se sídlem Praha 2, Římská 36, IČ: 48 02 52 32, zastoupený Mgr. Vratislavem Vlčkem, advokátem se sídlem Praha 9, Běluňská 258/68, o odstranění nemovitosti, k odvolání žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 11. května 2012, č.j. 12 C 78/2008 – 184,

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **potvrzuje**.

II. Ve výroku o nákladech řízení se rozsudek soudu I. stupně **mění** jen tak, že jejich výše činí 20.666,- Kč, jinak se v tomto výroku **potvrzuje**.

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady odvolacího řízení 4.356,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám advokáta JUDr. Petra Haluzy.

Odůvodnění

Soud I. stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost odstranit na svůj náklad budovu bez čísla popisného/čísla evidenčního na pozemku parc.č. 1908/6 v k.ú. Vysočany a tento pozemek vyklizený předat žalobkyni v lhůtě tří měsíců od právní moci

rozsudku (výrok I.) a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 14.880,- Kč k rukám jejího zástupce ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Rozhodoval o žalobě, kterou se žalobkyně domáhal odstranění stavby ve vlastnictví žalovaného postavené na shora označeném pozemku v jejím vlastnictví na podkladě tvrzení, že tento pozemek má svěřen do správy od vlastníka hlavního města Prahy, pozemek byl žalovanému pronajat na základě nájemní smlouvy uzavřené v roce 2004 na dobu určitou do 31. 12. 2005, která byla dalšími dodatky prodloužena až do 31. 3. 2008. Po skončení nájmu však žalovaný pozemek nevyklidil a žalobkyně se tak domáhá jeho vyklizení a ochrany svého vlastnického práva podle § 676 odst. 2 a § 126 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.").

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a argumentoval tím, že na pozemku žalobkyně se nachází dočasná montovaná stavba v jeho vlastnictví a pozemek neužívá takovým způsobem, aby jej mohl dobrovolně vyklidit. Vlastník pozemku (hlavní město Praha) souhlasí s umístěním stavby minimálně do 31. 12. 2010 a jednání žalobkyně je proto v rozporu s § 34 odst. 3 zákona č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, když žalobkyně nemůže nakládat se svěřeným majetkem v rozporu s vůlí vlastníka. O podání žaloby navíc nerozhodla rada Městské části Praha 9, nýbrž jen její starosta, který udělil plnou moc advokátovi. Kromě toho není dána pravomoc soudu k rozhodnutí o odstranění stavby, která byla vybudována v letech 1966 – 1967 Správou přestavby železničního uzlu Praha a nemůže tedy jít o neoprávněnou stavbu podle § 135c odst. 1 obč. zák., neboť byla zřízena před 1. 1. 1992 socialistickou organizací. Žalobkyně podle něj není aktivně legitimována k podání žaloby, protože není vlastníkem pozemku, na kterém se stavba nachází a odstranění stavby je v rozporu s veřejným zájmem, protože ve stavbě sloužící jako ubytovna jsou umisťováni klienti sociálních odborů úřadů městských částí Praha i jiných obcí, Probační a mediační služby a povinní v exekučních řízeních. Kromě toho požádal příslušný stavební úřad o změnu v užívání stavby spočívající v prodloužení doby jejího trvání do 31. 12. 2012 a stavební úřad se v zákonné lhůtě nevyjádřil a tímto způsobem tedy vyslovil s návrhem souhlas podle § 127 odst. 2 stavebního zákona.

Soud I. stupně vyšel ze zjištění, že vlastníkem pozemku parc.č. 1908/6 v Obci Praha a v k.ú. Vysočany je žalobkyně a vlastníkem stavby umístěné na tomto pozemku je žalovaný. Dne 1. 12. 2004 byla mezi účastníky uzavřena smlouva o nájmu uvedeného pozemku, která byla naposledy prodloužena do 31. 3. 2008. Předmětná stavba měla stavebním úřadem povolenou omezenou dobu užívání, která byla postupně prodlužována a stavební úřad poté zahájil řízení o odstranění stavby. Žalovaný požádal o změnu užívání spočívající v prodloužení doby jejího povoleného trvání do 31. 12. 2010 a poté do 31. 12. 2012. Řízení o odstranění stavby bylo přerušeno do skončení tohoto soudního řízení. Původně sloužila stavba žalovaného jako staveništní zařízení pro přestavbu železniční stanice Libeň a nyní slouží jako ubytovna, kterou provozuje žalovaný. Bezvýznamné jsou stanoviska orgánů hlavního města Prahy, neboť jde o posouzení otázky, zda v době rozhodování uplynula doba povoleného užívání stavby či nikoliv.

Po právní stránce posoudil soud I. stupně věc podle § 126 odst. 1 a § 676 odst. 2 obč. zák., když stavba byla povolena jako stavba oprávněná, nejednalo se tedy o stavbu postavenou bez povolení a zároveň jako dočasná, přičemž naposledy bylo stavebním úřadem rozhodnuto o povolení k užívání stavby do 31. 3. 2008 (v souladu s uzavřenou nájemní smlouvou). Následné řízení o povolení změny v užívání na základě žádosti žalovaného do 31. 12. 2012 bylo přerušeno. Fikce souhlasu stavebního úřadu s touto žádostí nenastala, protože stavební úřad ve lhůtě stanovené stavebním zákonem na žádost žalovaného reagoval. Nejedná se o nárok podle § 135c odst. 1 obč. zák., kdy by se žalobkyně domáhala odstranění stavby

zřízené bez toho, že by zřizovatel stavby neměl na její postavení právo, nýbrž se domáhala odstranění stavby, která sice byla zřízena jako oprávněná, ale u níž došlo k uplynutí doby jejího povoleného užívání a zároveň nebyla prodloužena nájemní smlouva. Předmětný pozemek je tak užíván po uplynutí doby nájmu bez právního důvodu a vzhledem k charakteru stavby jako věci nemovité se tedy žalobkyně důvodně domáhala odstranění stavby a vyklizení pozemku. Žalobkyně je aktivně legitimována k podání žaloby, neboť zcela vykonává práva vlastníka pozemku. Zároveň je dána i pravomoc soudu k rozhodnutí této věci (§ 7 odst. 1 o.s.ř.), neboť jde o věc vyplývající z občanskoprávního vztahu. Jestliže starosta žalobkyně udělil plnou moc advokátovi k podání žaloby, postupoval správně, protože podání žaloby je procesním a nikoliv hmotněprávním úkonem.

Ze shora uvedených důvodů tedy žalobě zcela vyhověl a o nákladech řízení rozhodl podle procesního úspěchu žalobkyně (§ 142 odst. 1 o.s.ř.) a náklady řízení vypočetl podle vyhlášky č. 484/2000 Sb. Povinnost k odstranění stavby a vyklizení pozemku vázal na lhůtu tří měsíců, která je vzhledem k charakteru ukládané povinnosti dostačující.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včasné odvolání. Podle něj žalobkyně nerozlišuje mezi stavbou neoprávněnou a stavbou nepovolenou, která byla postavena v rozporu se stavebními předpisy. I nadále nemá pochybnosti o tom, že vydání rozhodnutí o odstranění stavby, u které uplynula stanovená doba jejího trvání, je výlučně v působnosti příslušného stavebního úřadu a pravomoc soudu v civilním soudnictví je vyloučena. Soud je oprávněn rozhodovat pouze o odstranění tzv. neoprávněné stavby, tedy stavby postavené bez právního titulu ke stavbu zastavěnému pozemku. V projednávané věci však stavba nebyla zřízena na základě dočasného obligačního práva k pozemku a nájemní smlouva byla uzavřena až následně za účelem úpravy vztahů mezi účastníky vyplývajícím právě z umístění již existující a oprávněné stavby na pozemku žalobkyně. Stavba byla vybudována v letech 1966 – 1967 socialistickou organizací a nemůže jít o stavbu neoprávněnou podle § 135c odst. 1 obč. zák. Tím, že soud I. stupně uzavřel, že žalovaný užívá pozemek bez právního důvodu, tedy dal (nesprávně) najevo, že stavba je stavbou neoprávněnou. Navíc z žádného provedeného důkazu neplyne, že by u stavby ve vlastnictví žalovaného byla předem stanovena doba jejího trvání, čemuž nenasvědčuje ani legislativa účinná v době kolaudace stavby. V doplnění odvolání opětovně namítl, že není dána aktivní věcná legitimace žalobkyně k podání žaloby, protože pozemek se nachází ve vlastnictví hlavního města Prahy a žalobkyně jedná v rozporu se zájmy vlastníka. Orgány hlavního města Prahy totiž vyjádřily souhlas s umístěním stavby až do 31. 12. 2015, a to s ohledem na nový územní plán hlavního města Prahy, jehož uzávěrka se předpokládá až v roce 2014. Ve vztahu k pravomoci soudu dále rozvedl, že ve stejné věci probíhají současně dvě řízení (před soudem a před stavebním úřadem), což nelze připustit. Není pravdou, že by stavbu užíval neoprávněně, protože za neoprávněné užívání by bylo možné považovat až stavbu, u které bylo zamítnuto prodloužení jejího trvání, přičemž tento stav prokazatelně nenastal. Dokud tedy nebude rozhodnuto ve správním řízení, neprodloužení nájemní smlouvy nelze považovat za neoprávněné užívání. Pokud by bylo návrhu žalobkyně vyhověno, nastala by konfliktní situace, protože by mu vznikla povinnost požádat stavební úřad o stanovení podmínek k odstranění stavby, když správní řízení v téže věci je přerušené. K jednání starosty žalobce dále uvedl, že posledním úkonem, který schválila rada žalobkyně, bylo prodloužení nájemních smluv o dalšího půl roku, avšak do těchto smluv nechal vepsat místostarosta žalobkyně podmínky, které byly protiprávní až absurdní, takže je nikdo z vlastníků nepodepsal. Protože rada žalobkyně nedostala na pořad jednání ani důvody odmítnutí návrhu nájemních smluv, ani neschválila záměr likvidace mnohamilionového majetku několika podnikatelských subjektů, nemůže být udělení plné moci starostou právnímu zástupci k podání žalob na vyklizení pozemků

považováno za vynucený procesní úkon. V případě ubytovny žalovaného bude „násilně vyklizeno zásahovou jednotkou" na ulici cca 80 osob. Mnoho z nich zde našlo druhý domov, žijí zde mnoho let a nikoho, kdo by se o ně postaral, nemají. Ubytovna žalovaného se nachází v klidném prostředí uprostřed zeleně a již 6 let zde umísťují sociálně potřebné klienty úřady práce ze všech pražských obvodů. Ubytovnu rovněž využívají exekutorské úřady v rámci vyklizování bytů jako přístřeší. Konečně namítl, že lhůta k odstranění stavby je nedostatečná, protože ta je vybudována z nebezpečných materiálů, které je třeba likvidovat zvláštním způsobem a k tomu je nutné nejen stanovení podmínek příslušným stavebním úřadem, ale také stanovisko správců sítí (elektřiny, vody, plynu a telekomunikací), jakož i stanovisko orgánů ochrany životního prostředí. Navrhl proto, aby byl rozsudek soudu I. stupně změněn tak, že se žaloba zamítá.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání navrhla potvrzení rozsudku jako věcně správného. Zdůraznila, že žalobu podala proto, že skončila nájemní smlouva uzavřená mezi účastníky na dobu určitou a touto žalobu se tedy domáhá ochrany svého vlastnického práva. Navíc jde o situaci, kdy na pozemku je stavba dočasná a oprávnění k jejímu užívání skončilo na základě rozhodnutí stavebního úřadu dnem 31. 3. 2008. Polemika žalovaného o dočasnosti jeho stavby je irelevantní, protože s ohledem na absenci rozhodnutí stavebního úřadu o užívání stavby stavba „vlastně právně neexistuje". Argumentace a úvahy vedené směrem ke stavebnímu řízení do tohoto řízení nepatří, přičemž lze očekávat, že po rozhodnutí soudu v této věci bude řízení před stavebním úřadem zastaveno.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání rozsudek soudu I. stupně podle § 212 a § 212a odst. 1, 5 o.s.ř. včetně řízení, které předcházelo jeho vydání, a dospěl poté k závěru, že odvolání není důvodné.

Soud I. stupně provedl s ohledem na charakter uplatněného nároku dostatečné dokazování, z něhož zjistil všechny podstatné skutečnosti a věc posoudil správně i po právní stránce. Odvolací soud se s důvody napadeného rozsudku ztotožňuje a nad jeho rámec a k odvolacím námitkám žalovaného dodává následující.

Odvolací soud v prvé řadě nepřehlédl, že procesní úkony žalovaného po vydání rozsudku soudu I. stupně směřovaly k tomu, aby odvolacím soudem bylo rozhodováno již za účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník účinný od 1. 1. 2014 (což žalovaný dokonce výslovně prohlásil ve svém podání ze dne 27. prosince 2013) a že byl veden očekáváním, že vztahy mezi účastníky budou posuzovány podle § 1254 a § 1255 tohoto předpisu. Toto očekávání však bylo liché, protože vztah mezi účastníky je třeba posoudit s ohledem na přechodné ustanovení § 3028 zákona č. 89/2012 Sb. podle zákona č. 40/1964 Sb. (obč. zák.) ve znění do 31. 12. 2013, neboť žalobkyni vzniklo právo na ochranu jejího vlastnického práva již uplynutím dne 31. 3. 2008, kdy skončila doba nájmu.

Podle § 7 odst. 1 o.s.ř. v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Podle § 1 odst. 2 obč. zák. občanský zákoník upravuje majetkové vztahy fyzických a právnických osob, majetkové vztahy mezi těmito osobami a státem, jakož i vztahy vyplývající z práva na ochranu osob, pokud tyto občanskoprávní vztahy neupravují jiné zákony.

Nárok žalobkyně je postaven na tvrzení, že na jejím pozemku se nachází stavba ve vlastnictví žalovaného, aniž by žalovanému svědčil právní titul k užívání pozemku žalobkyně poté, kdy právní titul opravňující mít na pozemku stavbu zanikl. Žalobkyně tvrdí, že žalovaný umístěním takové stavby neoprávněně zasahuje do jejího vlastnického práva a domáhá se tedy ochrany v režimu § 126 odst. 1 obč. zák. K uplatnění nároku na ochranu vlastnického práva podle uvedeného ustanovení tedy je založena pravomoc soudu. Stejný je i přístup soudní praxe, která zcela běžně rozhoduje o odstraňování takových staveb bez jakýchkoliv pochybností o pravomoci soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 7. 1999 sp.zn. 2 Cdon 240/97, uveřejněný pod č. 72/2000 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek nebo rozsudek téhož soudu ze dne 27. 4. 2011 sp.zn. 22 Cdo 2284/2009).

Podle § 126 odst. 1 obč. zák. vlastník má právo na ochranu proti tomu, kdo do jeho vlastnického práva neoprávněně zasahuje; zejména se může domáhat vydání věci na tom, kdo mu ji neprávem zadržuje. V případě neoprávněného zásahu do vlastnického práva užíváním nemovitosti bez právního důvodu odpovídá reivindikační žalobě žaloba na vyklizení.

Podle § 126 odst. 2 obč. zák. obdobné právo na ochranu má i ten, kdo je oprávněn mít věc u sebe.

Kdo je ve vnitřních poměrech hlavního města Prahy a městských částí oprávněn podat reivindikační žalobu ve vztahu k majetku hlavního města Prahy svěřeného příslušné městské části do správy, určuje zákon č. 131/2000 Sb. o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze"), ve spojení se Statutem hlavního města Prahy (vydaným obecně závaznou vyhláškou č. 55/2000 Sb. hlavního města Prahy – dále jen „Statut"). Podle § 1 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze je hlavní město Praha veřejnoprávní korporací, která má vlastní majetek, má vlastní příjmy vymezené tímto nebo zvláštním zákonem a hospodaří za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem podle vlastního rozpočtu. Podle odstavce 3 téhož ustanovení vystupuje hlavní město Praha v právních vztazích svým jménem a nese odpovědnost z těchto vztahů vyplývající. Podle § 3 odst. 1 téhož zákona se hlavní město Praha člení na městské části, které (odstavec 2) v rozsahu stanoveném zákonem a Statutem vystupují v právních vztazích svým jménem a nesou odpovědnost z těchto vztahů vyplývající. Podle § 34 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze hlavní město Praha nakládá s vlastním majetkem a hospodaří s ním za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem podle vlastního rozpočtu. Podle odstavce 3 tohoto ustanovení městské části nakládají za podmínek stanovených tímto zákonem a Statutem se svěřeným majetkem hlavního města Prahy. Městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy práva a povinnosti vlastníka v rozsahu vymezeném tímto zákonem a Statutem. Rozsah oprávnění městských částí při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy je v § 17 Statutu vymezen tak, že městské části vykonávají všechna práva a povinnosti vlastníka a rozhodují o všech majetkoprávních úkonech v plném rozsahu, není-li ve Statutu stanoveno jinak. Podle § 19 odst. 1 věty druhé zákona o hlavním městě Praze svěřenou správu majetku hlavního města Prahy lze městské části odejmout za účelem, pro který lze majetek vyvlastnit podle zvláštního právního předpisu nebo se souhlasem městské části.

Z uvedeného je zřejmé, že svědčí-li městské části ničím nezpochybněné právo správy ke svěřenému majetku hlavního města Prahy (nebylo-li jí odejmuto), svědčí oprávnění domáhat se ochrany tohoto práva reivindikační žalobou výhradně jí. Legitimace hlavního města Prahy k podání téže žaloby proti osobě, jež užívá bez právního důvodu majetek svěřený do správy městské části, je citovanou právní úpravou obsahově vyloučena. Je tomu tak i

proto, že osoba, která neoprávněně užívá majetek svěřený do správy městské části, v důsledku toho nezasahuje do vlastnického práva hlavního města Prahy, nýbrž právě do práva městské části jí svěřený majetek spravovat a v jeho rámci vykonávat všechna práva a povinnosti vlastníka a rozhodovat o všech majetkoprávních úkonech v plném rozsahu. Výlučně městská část je proto legitimována domáhat se ochrany proti zásahům do tohoto práva reivindikační žalobou obdobnou vlastnické žalobě podle § 126 odst. 2 obč. zák. (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 21. 3. 2013 sp.zn. 26 Cdo 3244/2012).

Na postavení a jednání starosty městské části a na jeho práva a povinnosti se obdobně použijí ustanovení vztahující se na ustanovení vztahující se na postavení a jednání a na práva a povinnosti primátora hlavního města Prahy, není-li zákonem stanoveno jinak. Primátor hlavního města Prahy zastupuje hlavní město navenek. Úkony, které vyžadují schválení zastupitelstva hlavního města Prahy nebo rady hlavního města Prahy, může primátor provést jen po jejich schválení, jinak jsou tyto právní úkony neplatné od samého počátku (§ 97 odst. 1 věta prvá a § 72 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze). Radě městské části je vyhrazeno zabezpečovat hospodaření městské části podle schváleného rozpočtu, na návrh tajemníka úřadu městské části zřizovat a rušit odbory úřadu městské části a schvalovat organizační řád úřadu městské části, na návrh tajemníka úřadu jmenovat a odvolávat vedoucí odborů úřadu městské části a stanovit jejich plat podle zvláštních právních předpisů; jmenování nebo odvolání vedoucího odboru bez návrhu tajemníka úřadu je neplatné, stanovit celkový počet zaměstnanců městské části zařazených do úřadu městské části a do zařízení městské části bez právní subjektivity, prohlašovat náhradníka za člena zastupitelstva městské části na uprázdněný mandát, projednávat a řešit návrhy, připomínky a podněty předložené jí členy zastupitelstva městské části, komisemi rady městské části, plnit vůči právnickým osobám a zařízením zřízeným nebo založeným zastupitelstvem městské části úkoly zakladatele nebo zřizovatele podle zvláštních právních předpisů, nejsou-li vyhrazeny zastupitelstvu městské části, provádět rozpočtová opatření v rozsahu stanoveném zastupitelstvem městské části, rozhodovat v záležitostech patřících do samostatné působnosti městské části, pokud nejsou zákonem vyhrazeny zastupitelstvu městské části nebo pokud si je zastupitelstvo městské části nevyhradí, a rozhodovat v oblasti přenesené působnosti, jen stanoví-li tak zvláštní zákon (§ 94 odst. 2, 3, 4 zákona o hlavním městě Praze).

Podání žaloby tedy není hmotněprávním úkonem, k němuž by bylo třeba předchozího souhlasného rozhodnutí rady městské části, nýbrž je jen procesním úkonem, jímž se právo na soudní ochranu promítá do oblasti práva procesního a uskutečňuje ochranu konkrétnímu hmotněprávnímu nároku. Rozhodnutí o podání žaloby tedy nepatří do rozhodovací pravomoci rady městské části a nejedná se o právní úkon, který by ve smyslu ochrany principu územní samosprávy ohrožoval majetek obce. V posuzovaném případě tedy byl starosta obce oprávněn činit právní úkony, které se vztahují k zastupování obce jako právnické osoby v soudním řízení.

Pokud jde o charakter stavby, odvolatel v rozporu s obsahem odůvodnění rozsudku soudu I. stupně tvrdí, že soud vycházel z toho, že jde o stavbu neoprávněnou. Stavba je neoprávněná tehdy, stavěl-li někdo na cizím pozemku, aniž by mu svědčil právní titul umožňující na cizím pozemku zřídit stavbu. Pro klasifikaci stavby jako neoprávněné je přitom nerozhodné, zda stavebník měl stavební povolení a stejně tak není rozhodující samotné vědomí vlastníka pozemku o stavbě. V řešené věci nejde o stavbu neoprávněnou, protože k jejímu zřízení byl stavebník oprávněn. Odstranění stavby cestou ochrany vlastnického práva se však může vlastník pozemku domáhat v případě, že stavbu na pozemku zřídí stavebník na základě občanskoprávního oprávnění, které následně zanikne. Tak je tomu v případě, že je

zřízeno právo užívat pozemek, na kterém je stavba postavena, jen dočasně, resp. jde-li o právo vypověditelné. Po uplynutí sjednané doby, případně po jiném způsobu zániku práva, ztrácí vlastník stavby právo mít nadále na takovém pozemku tuto stavbu umístěnou a zjevně neoprávněně zasahuje do vlastnického práva vlastníka pozemku. Pro posouzení otázky, zda stavebník má ke stavbě na cizím pozemku občanskoprávní titul a pro obsah jeho práva mít na cizím pozemku stavbu není určující obsah stavebního rozhodnutí a ani případná skutečnost, že zásah do vlastnického práva je v souladu se správním rozhodnutím, např. stavebním povolením, není významná, jestliže platné právo na takové rozhodnutí neváže i soukromoprávní účinky opravňující užívat cizí věc. Jestliže tedy žalovanému nesvědčí občanskoprávní titul k užívání pozemku ve vlastnictví žalobkyně, není podstatné, zda je případně podle správních předpisů oprávněn svou stavbu užívat (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 5. 2012 sp.zn. 22 Cdo 1839/2010 a ze dne 16. 9. 2013 sp.zn. 22 Cdo 2999/2011).

Jde-li o lhůtu k vyklizení, i odvolací soud ji považuje za dostatečnou s ohledem na charakter uložené povinnosti, navíc za situace, kdy žalovaný sám předpokládá (viz doplnění jeho odvolání ze dne 27. 8. 2012), že pozemek dobrovolně nevyklidí (což vyjádřil slovy, že ubytovna bude „násilně vyklizena zásahovou jednotkou"). I proto nemá odvolací soud důvod uvažovat o delší lhůtě k plnění.

Odvolací soud ze shora uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně potvrdil podle § 219 o.s.ř. jako věcně správný.

Ke změně (§ 221a o.s.ř.) došlo ve výroku o nákladech řízení, a to s ohledem na to, že dnem 7. 5. 2013 byla Ústavním soudem ČR zrušena tzv. přísudková vyhláška (vyhláška č. 484/2000 Sb.). Proto bylo třeba náklady řízení určit podle advokátního tarifu (vyhláška č. 177/1996 Sb.). Náklady žalobkyně za řízení před soudem I. stupně tvoří odměna advokáta za 10 úkonů právní služby po 1.000,- Kč podle § 9 odst. 1 advokátního tarifu a za dva úkony ve výši 1/2 odměny (po 500,- Kč) a 12 režijních paušálů po 300,- Kč podle § 13 odst. 3, celkem tedy 14.600,- Kč. Spolu s DPH ve výši 21% (3.066,- Kč) a zaplaceným soudním poplatkem (3.000,- Kč) tedy činí celkové náklady řízení před soudem I. stupně 20.666,- Kč.

O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 ve spojení s § 224 odst. 1 o.s.ř., protože žalobkyně byla procesně zcela úspěšná i v této fázi řízení. Její náklady spočívají v odměně advokáta za dva úkony právní služby po 1.500,- Kč podle § 9 odst. 1 advokátního tarifu ve znění od 1. 1. 2014 a v paušální náhradě jeho výdajů 2x 300,- Kč, což s 21% DPH představuje náklady celkem 4.356,- Kč.

Proti tomuto rozsudku **j e přípustné** dovolání, které se podává do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, a to za podmínek § 237 o.s.ř.

V Praze dne 14. května 2014

JUDr. Daniela B e n e š o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Dvořáčková